

der ikke have underkastet sig den anordnede lægevidenskabelige Examen, at gjøre sig Enhver af at tage Syge i Kur.

Dog bliver Den ikke at straffe, der kun tager Syge i Kur under Tilsyn af en autoriseret Læge eller efter Henvisning af eller med Vidende og Billigelse af en saadan Læge, der tidligere har havt den Syge i Kur.

Af Fischer, S. Pedersen, M. Andersen, N. N. Hansen, N. Pedersen, P. Skytte, Sonne og Dresing:

Til § 1.

„I 2det Stykkes 3die Linie udgaa Ordene: „eller udøver en stadig Virkfomhed i saadan Retning“.

Af Dresing, Grifsen, Riær, Jesen, Brind-Seidelin, Schøler, Sonne og Poug:

Til § 2.

Paragrafen tilføies:

„Dog skal denne Tilladelse kun kunne meddeles Personer, som enten have dansk Indfødsret eller ere Undersaatter af Stater, i hvilke der gives danske Læger lignende Udgang til Udøvelsen af Lægevirkfomhed.“

Formanden: Jeg anser det for rigtigst først for sig at sætte under Forhandling de til § 1 stillede Vædringsforslag. Det er altsaa disse alene, som Forhandlingen nu knytter sig til.

Ordføreren: Jeg skal tillade mig ganske kortelig at motivere det Forslag, som Udvalget har stillet, idet jeg forøvrigt afventer, hvad andre ærede Forslagsstillere maatte ønske at anføre i Anledning af de af dem stillede Forslag. Som det vil erindres, blev der allerede under forrige Behandling af denne Sag her i Salen gjort nogle Indvendinger mod Udtrykkene i første Punktum af andet Stykke i § 1, og navnlig blev det fremhævet, at der ikke ved disse medtilstrækkelig Skarphed var betegnet de Tilfælde, i hvilke Kvaksalveriet var strafbart, saaledes at der ind under dem kunde komme Tilfælde, som ikke efter Tingenes Natur og vel heller ikke efter de hidtil gjældende Lovregler have været ansete for strafbare. Vi have derfor i Udvalget bestræbt os for at finde en Redaktion, som kunde sjerne disse Ulemper, og i den Anledning have vi foreslaaet, at det omtalte Punktum affattes saaledes: „Foranførte Straf bliver dog ikke at anvende paa den, der blot leilighedsvis har ydet Syge sin Hjælp, medmindre han herfor har fordret eller modtaget Bederlag.“ Den Tante, som formentlig skalde udtrykkes, var, at Kvaksalveri kun var strafbart, forsaavidt det enten dreves som Erhverv eller dog som en saadan almindelig Virkfomhed, der gik ud paa at modtage til Be-

handling i Regelen Enhver, som henvendte sig til den Paagjældende. Det var imidlertid ikke let at udtrykke dette i Lovsproget, og efter flere Forsøg kom Udvalget til det Resultat, at man maaske vilde komme Tanken nærmere ved at udtrykke Sætningen negativt ved at udtale, at Straf ikke bliver at anvende paa den, der blot leilighedsvis har ydet Syge sin Hjælp; hvortil der saa formentlig burde føies; „med mindre han herfor har fordret eller modtaget Bederlag“, idet vi nemlig formene, at naar den Paagjældende modtager Bederlag, antager hans Bistands Ydelse en saadan Karakter, at det bliver vanskeligt at skjelne den fra egentlig at drive Erhverv derved. Hvad man end maatte mene om denne Bestemmelse, tror Udvalget, at den i hvert Fald fjerner de Indvendinger, som ved denne Sags 2den Behandling bleve rejste mod den forrige Redaktion. At gaa videre, end der ved forrige Behandling blev vedtaget, i Henseende til Frihed eller i Henseende til at tillade Kvaksalveri, har Udvalget ikke betragtet som sin Opgave, ligesom man i det Hele heller ikke er tilbøjelig dertil. Forslaget indeholder altsaa kun et Forsøg paa paa en bestemt Maade at redigere, hvad der allerede væsentlig laa i Lovforslaget, saaledes som det var vedtaget ved 2den Behandling. Jeg skal ikke paa dette Standpunkt udtale mig om de øvrige Vædringsforslag, som ere stillede til denne Paragraf; men jeg skal forbeholde mig, naar de ærede Vædringsforslagsstillere og Andre have yttret sig, da at udtale mig om dem.

Fischer: Jeg har ikke kunnet opfatte det af Udvalget under Nummer 2 stillede Vædringsforslag paa anden Maade, end det nu blev udslagt af den ærede Ordfører, nemlig som i alt Væsentligt fastholdende den Tante, der allerede er nedlagt i Lovforslaget ved Sagens 2den Behandling. Jeg indrømmer, at der dog er nogen Fremgang, idet det hedder, at Straffen ikke bliver at anvende paa den, der blot leilighedsvis har ydet Syge sin Hjælp; men i mine Dine ere de Udtryk, som her bruges, i den Grad ubestemte og uklare, at det vilde blive meget vanskeligt at sige, hvad det egentlig er, der vedtages, naar Forslaget skalde blive til Lov. Naar yder Nogen en Anden leilighedsvis sin Bistand? Et Exempel kan man jo meget let tænke sig, man kan jo tage det, der mødte den barmhjertige Samaritan, der fandt en halvdød Mand liggende paa Veien, som han tog i Kur og Pleie, saa godt han kunde, der have vi jo et Exempel, hvorpaa den nu foreliggende Bestemmelse vilde finde Anvendelse. Men naar man videre og udmaler sig i sin Indbildningskraft, hvad der rammes ved disse Bestemmelser, saa veed jeg ikke, om det kan siges, at vi komme stort videre i Klarhed, end vi ere ved Forordningen af 5te September 1794, og den er, som bekendt, overnaade uklar. Efter at nu §§ 3—9